

Podzimní sychravý večer 16. října byl v Praze příhodnou chvílí pro návrat amerického kytarového mága na české pódium. Již podruhé do našich krajů zavítal známý americký kytarista Robben Ford, který obohacuje své blues i dalšími hudebními žánry. Robben Ford hrál už s kdekým (mj. Joni Mitchell, George Harrisonem či Miles Davisem), a natočil 6 alb, která byla několikrát nominována na americkou Grammy. Žádný hamáček to tedy není. Proto jsem stejně jako loni v hledišti Lucerna music baru mohl zaznamenat, že diváctvo je složeno především ze známých českých hudebníků, publicistů a jiných veřejně známých hudebních fajnšmekrů (namátkou Ondřej Konrád, Saša Pleska, Petr Kocman, Marek Mikuláš nebo Pavel Malina). Stejně jako loni se pak opakovala vsutku skvělá podívaná a poslechová.

Ale zpět na začátek. První, kdo vystoupil na pódium, byla legendární postava blues Long John Baldry. Musím říct, že když tento noblesně oblečený pán přicházel, v obleku a klobouku, podepíraje se při tom holí, nečekal jsem zázraky. V okamžiku, kdy začal hrát na svou dvanáctistrunku za doprovodu foukačkáře a druhého kytaristy, všechny obavy mne opustily. Starý pán se změnil v zábavného a veselého chlapíka, který samozřejmě stále umí dobře prodat svůj výborný silný hlas s vpravdě armstrongovským zabarvením. Ten večer vystoupil v akustickém triu (foukačka a sólová kytara), které spíš podbarvovalo jeho zpěv. Pomalá blues, která spustil J. Baldry hned od začátku, mne však po 20 min. začala uspávat a těšil jsem se již na změnu v podobě Robbena.

Musím se přiznat, že během druhé části koncertu jsem nejen kroutil nevěříčně hlavou co že se to děje na pódiu, ale především jsem přemýšlel nad tím, že hudbou se mohou bavit nejen neumělové u táboráku, ale i umělové na té nejvyšší úrovni. Prostě - když je láska k blues opravdová, na úrovni ani na věku nezáleží. Z muzikantů sálala obrovská pohoda. Robben Ford se svou doprovodnou kapelou nastoupili ve stejném nástrojovém složení jako loni, jen v poněkud obměněné sestavě. Saxofonista byl stejný, změny byly na postech u bicích a baskytary. Je těžké popisovat famózní výkony všech čtyř muzikantů. Formace nepůsobila dojmem, že z ní někdo ční. Party sólových nástrojů elektriky a saxofonu byly rozloženy rovnoměrně a rytmická složka jen tzv. nesloužila, ale krkolomnými změnami rytmů nám posluchačům - amatérům dávala co proto. Sehranost kapely na to, že chvílemi to působilo tak jakoby Robben Ford svými pokyny hlavy kapelu dirigoval, byla skvělá. Především to bylo vidět na dynamice a závěrech skladeb.

Rád bych se však zastavil pár slovy ještě u samotného Robbena. V první řadě se domnívám, že stále častěji klade v posledních albech důraz především na melodičnost písní. Koncert se opíral hlavně o songy z posledních dvou alb, které obsahují velmi silné skladby s výraznými hudebními motivy. Robben Ford jako zpěvák je kapitola sama pro sebe: jistý, precizní, intonačně přesný, střídání falzetu a plného hlasu bylo super! Jediné, co mu asi chybělo, bylo

Koncert Robbena Forda v Lucerna music baru

Napsal uživatel Mandelinka B.
Středa, 22 Říjen 2003 04:00

více dynamiky v hlase, ale nemůžu chtít vše, že :-). Říkal jsem si, že tento chlápek své pěvecké party nahrává na desku jedenkrát, maximálně dvakrát. Závěr koncertu gradoval společnými dvěma skladbami kapely s Johnem Baldrym.

Mám ještě poznámku ke zvukaři. Oproti loňskému roku, kdy nás zvukař přesvědčoval, že není nad to pořádně ohulit saxofon a sál v Lucerna m.b. tak hlukově zaplevelit, letos mu vyslovuji pochvalu. I on tak přispěl ke skvělému hudebnímu zážitku.